

Amb acusacions inventades, Espanya empresona polítics moolestos

written by Ralf Streck | 4 d'agost de 2020

Després de la sentència del Tribunal Europeu de Drets Humans, a Espanya li van caldre gairebé dos anys per anul·lar les sentències injustes per les quals cinc bascos van passar sis anys i mig a la presó.

Com *Telepolis* ja va informar fa dos anys, el Tribunal Europeu de Drets Humans (TEDH) a Estrasburg, va donar una plantofada a l'aparentment tan democràtica Espanya. Aquesta vegada no es tractava de tortures o mals tractes, sinó de cinc polítics bascos, que segons el TEDH no van tenir cap procés equitatiu i que basant-se en acusacions inventades havien estat sis anys i mig empresonats.

Als tribunals espanyols, que vulnerant principis de l'estat de dret havien fet que una sentència volguda políticament superés totes les instàncies, després de la sentència del TEDH no van tenir altre remei que anul·lar la seva. Així ho ha fet el Tribunal Suprem ben a contracor. Però, com passa sovint en una justícia polititzada, per motius polítics no ho ha fet fins dos anys després.

Això tenia un motiu ben clar. Al País Basc venien eleccions. El cap de llista i pacificador Arnaldo Otegi, que igual que Rafa Diez Usandizaga, Miren Zabaleta, Sonia Jacinto i Arkaitz Rodriguez, havia complert la seva sentència fins al darrer dia, havia estat condemnat també a inhabilitació.

Justícia polititzada

Per això el carismàtic Otegi no va poder presentar-se per segona vegada com a candidat de la coalició d'esquerra EH-

Bildu. Així funciona la justícia política i així són manipulades les eleccions amb prohibicions absurdes de partits, als quals l'esquerra basca ja està acostumada.

És més que probable que a cap dels fiscals o dels jutges se'ls demani comptes per les seves falòrnies i sentències. És només un migrat consol que el "jutge-estrella" Baltasar Garzón –a qui agrada presentar-se ell mateix com a venjador dels drets humans– hagi estat bandejat fa temps pels seus mateixos col·legues. Ell també va ser un dels responsables d'aquell procés. Però l'home, que havia basat les seves acusacions fins i tot amb confessions obtingudes per tortures, va caure en desgràcia quan va començar a ficar-se amb aquells per als quals ell havia fet la feina bruta al País basc, com en el cas d'Otegi i companyia i altres. Basat en les seves falòrnies als cinc polítics se'ls va inculpar de ser membres d'ETA i van ser condemnats sense proves en processos incorrectes.

Però la història ha demostrat que precisament ells havien fet, amb èxit, que ETA es dissolgués. Hi ha fins i tot la sospita que precisament això és el que es volia evitar amb la repressió, o sigui que l'Estat estava interessat en què la violència continués. Però el procés pacificador unilateral ja no va poder ser impedit per aquest episodi repressiu.

Que una actuació així de la justícia no té res a veure amb la violència, es demostra des de fa tres anys a Catalunya. Allà s'actua amb una repressió massiva contra un pacífic moviment democràtic. També aquí la justícia espanyola actua amb processos escandalosos segons directrius polítiques. I així, posar pacíficament unes urnes es torna "sedició" segons l'absurd argument legal del Tribunal Suprem.

El problema dels espanyols és que cap tribunal independent a cap estat europeu es creu aquesta bestiesa i per això les extradicions de fugitius polítics, com el president del govern català Puigdemont, han estat denegades per Bèlgica, Gran Bretanya i Suïssa.

Sentència malgrat immunitat

Però encara en venen de pitjors. El cap d'ERC i exvicepresident català no hauria haver d'estat mai condemnat, ja que Oriol Junqueras gaudeix d'immunitat. Encara que fins i tot el Tribunal Suprem Europeu, a Luxemburg, ho hagi confirmat, l'home en lloc de seure al seu escó al Parlament Europeu, segueix il·legalment a la presó. I precisament la justícia política espanyola li acaba de retirar els alleugeriments de pena que li pertoquen. La iniciativa ha partit de la fiscalia de l'Estat, és a dir del pretès govern progressista.

Aquest ha disposat que a Junqueras i altres "presos polítics", com els anomena la Comissió per Detencions Arbitràries, de l'ONU, se'ls denegui els alleugeriments de pena.

O com escriu al seu bloc el català Pere Grau, sobre "Peculiaritats espanyoles": «Els prominents polítics catalans que en un procés escandalós van ser condemnats a injustes penes de presó, des de fa poc (i en concordança amb el règim penal espanyol) podien sortir uns dies a la setmana de la presó per anar a un lloc de treball permès i tres nits a la setmana podien anar a dormir a casa. Això pel *deep state* espanyol sembla que era insuportable i ara la Fiscalia de l'Estat ha demanat al Tribunal Suprem que aquests alleugeriments siguin prohibits per a aquests presos "condemnats per sedició" i que sigui "preventivament amb vigència immediata"».

Tot això és realment "peculiar". De tota manera també hi ha un jutge, que és competent pel seguiment de penes de presó a Catalunya, que ha confirmat els alleugeriments per Dolors Bassa i per l'expresidenta del Parlament Carme Forcadell. Ha actuat d'acord amb el dret i en opinió seva no és possible cap altra decisió.

Com que el govern a través de la fiscalia vol presentar recurs

al Tribunal Suprem (que fins ara no havia tingut cap competència en aquests casos) només és qüestió de temps fins que Bassa i Forcadell tornin a ser permanentment a la presó. Forcadell hi és perquè com a presidenta del Parlament va fer la seva feina correctament i va autoritzar-hi debats. I per això va rebre una pena d'onze anys.

Que el Tribunal Suprem es declari competent per la manera de complir la pena, és arrogar-se uns drets que ni té ni mai no ha tingut. Al darrere de tot plegat hi ha el president del Tribunal dels escandalosos processos, Manuel Marchena, que només va accedir a aquest lloc gràcies a circumstàncies molt tèrboles.

Fins i tot, com a cap del Tribunal Suprem i president del Consell del Poder Judicial, havia de controlar subreptíciament la Justícia i el Tribunal Suprem. Això se li va escapar de dir-ho al portaveu del Partit Popular, de tendència d'extrema dreta, i així el "tracte" amb el partit socialista es va fer impossible.

A qualsevol estat democràtic un jutge així hauria hagut d'acabar la seva carrera, però a Espanya Marchena va poder controlar directament l'important procés. Espanya no pot pas esperar que el TEDH a Estrasburg confirmi aquestes sentències. Però com en el cas d'Otegi, amb dilacions a través del Tribunal Constitucional, pot aconseguir que les injustes sentències no siguin retirades fins que les penes s'hagin complert íntegrament. Marchena és l'exemple més clar de com són portats juristes a llocs importants amb procediments dubtosos.

Per això el Group of States against Corruption (GRECO) del Consell d'Europa no para de demanar reformes i critica que els jutges i fiscals siguin nomenats per les seves "connexions polítiques" i no pas pels seus mèrits i qualificacions professionals. Exactament per això Marchena es pot permetre de seguir fent de les seves, malgrat les usurpacions de funcions

i vulneracions del dret, que fins i tot experts constitucionalistes també li retreuen. Gaudeix d'impunitat igual que els jutges que van empresonar il·legalment Otegi i els altres.

La UE i els drets fonamentals: el tercer que riu és Espanya

La pregunta de quan intervindrà Europa d'una vegada, en el cas d'Espanya que trepitja els drets fonamentals, després de la darrera cimera de la UE, ja no cal ni fer-la. Aquí es va enterrar l'encertada idea que per rebre diners de Brussel·les, s'havien de respectar els principis de l'estat de dret.

Oficialment Polònia i Hongria es veuen com a guanyadors, però Espanya és el tercer a riure. En aquesta Unió la democràcia ja fa temps que ha estat atropellada. Hom es mira com Espanya tortura i com tolera "esquadrons de la mort", i com són apallissats ciutadans que han pres part en un referèndum.

Es permet que siguin empresonats per molts anys els que han fet possible una consulta pacífica, cosa que a països democràtics com la Gran Bretanya o el Canadà és normal. I es permet fins i tot que Espanya no faci cas de sentències del Tribunal Suprem Europeu referents a parlamentaris. Aquí la UE s'està cavant la seva pròpia fossa, i hi és enterrada amb els esdeveniments al País basc i a Catalunya, ja que no intervé i no crida l'atenció a Espanya.

I ara el país que mai no ha superat la dictadura i en els quals milers de víctimes segueixen enterrats a fosses comunes, encara és recompensat amb una pluja de milers de milions per haver fracassat –i continuar fracassant– en la crisi del coronavirus. En aquest país no hi hauria d'entrar ni un euro mentre segueixi sense respectar els principis de l'estat de dret.